KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. II.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre

København, Søndagen den 13. Marts 1892.

V. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Ærede Holdere af Kvindebladet „Hvad vi vil" mindes om, at de for at undgaa Standsning i den regelmæssige Tilsendelse maa bestille Bladet paa nærmeste Poststed **inden den 27de Marts.**

Kvinderne paa Valgtribunerne.

Det vil rimeligvis ikke vare længe, førend der udskrives nye Folketingsvalg, og som vore politiske Forhold i Øjeblikket er, vil der mere end tidligere være Grund for Kvinderne til at deltage i Valgene, ikke for at uddybe Kløften mellem de politiske Partigrupper, eller for yderligere at sprede Stemmerne paa Valgdagen, men meget mere for — om det var muligt — at samle og skille paa en mere naturlig Maade, end det synes, vore ærede Rigsdagsmænd for Tiden grupperer sig i Folketinget.

Spørgsmaalet om Kvindernes Ret og Ligestilling med Mændene er et rent humant Spørgsmaal, og vilde som saadant lægge Tyngdepunktet paa et helt andet Felt, end nu Gruppepolitiken gør, og vilde sikkert bringe en saa kraftig Bevægelse ind i Politiken, der derved vilde faa en Fornyelse til Lykke for hele vort politiske og sociale Liv.

Kunde vore ærede Rigsdagsmænd et Øjeblik træde lidt tilbage fra deres hidsige Gruppepolitik for at lade Retfærdigheds Sol skinne paa de forurettede Kvinder (Halvdelen af Folket), saa vilde det uden Tvivl fremkalde de største og smukkeste Resultater.

Ikke alene i Arbejdsevne og Genialitet vilde Samfundet vinde, men hvilken Hygge, Glæde og Fred vilde der ikke opnaas, dersom Kvindernes rige Følelsesevner blev en virksom Faktor i vort offenlige Liv, imod nu, da Kvinderne systematisk er holdte ude fra alt Ansvar og Medbestemmelsesret i Landets vigtigste Anliggender.

Det var den 21. Januar 1890, at en Kreds af Kvinder var blevne enige om at vove sig frem paa Valgtribunerne for at interpellere Kandidaterne om deres Stilling til Kvindens politiske og kommunale Valgret.

Det var første Gang, at Folketingsmændene blev tvungne til offenligt at give Kvinderne et alvorligt Svar. Tidligere var Behandlingen af Kvindesagen baade i Rigsdagen og ved offenlige Møder ført halvt spøgefuldt eller ligegyldigt af Mændene paa nogle enkelte Undtagelser nær, der havde Mod til at udsætte sig for Latterliggørelse i den offenlige Kritik.

Det var den sikre og alvorlige Optræden af Kvinderne selv i de store Vælgerkredse, der dog i nogen Maade bragte Omslag i den offenlige Mening. Ikke saaledes, at der i disse Aar er Resultater at fremvise, hverken i Form af andre Ægteskabslove eller politiske eller sociale Rettigheder, men der er vundet en Erkendelse af, at Kvindesagen er et saa alvorligt socialt Spørgsmaal, som der ikke mere kan gaas uden om. Ganske vist vil de fleste Mænd helst skubbe Sagen fra sig med den Undskyldning, at Kvinderne endnu ikke er modne til at faa politiske Rettigheder, eller hvad der er endnu mere aabenlyst hævder, at saa længe Mændenes Stemmeret bliver saa lidt respekteret, bør Kvinderne tie stille. Dette sidste er en farlig Spøg for den politiske Interesse blandt Folket, thi Mænd burde dog vide, at svækkes Troen paa Stemmeretten blandt Befolkningen, synker Folkets Medbestemmelsesret, og det Lag i Befolkningen, som ikke før har været fremme og rimeligvis sidder inde med de største Muligheder, vil da ikke komme til at yde sit Bidrag til Løsningen af de nyere Spørgsmaal. Den almindelige Stemmeret er dog udsprungen af det sociale Lighedsprincip, som er Kernen i vor konstitutionelle Forfatning, og bør skattes højt som det ypperste Vaaben, den tarveligste Mand endnu har i Eje.

De Kvinder, der er klare over Situationen, vil derfor fremdeles holde paa, at den politiske Valgret er et af de sikreste Midler til at kalde Kvindernes Ansvarsfølelse frem og deres Deltagelse i det offenlige Liv.

At de skulde være fuldt udviklede som selvstændige, tænkende Borgere, inden de fik Ret til at stemme, finder vi meningsløst; der vil for Kvinderne som for Mændene gaa lange Tider, inden de gør den rette Brug af deres Stemmer, og Størstedelen vilde, selv om de fik Stemmeretten i Morgen, rimeligvis ikke benytte den. Netop derfor haster det med at tillade dem at begynde at gaa Vejen, som skal føre ikke alene dem, men hele Folket, til det Maal, som er Harmoni og Lykke.

Ogsaa ved de forestaaende Valg tænker Kvinderne at rette Spørgsmaal til Kandidaterne om disses Stilling til Fordringen om kommunal og politisk Valgret og Valgbarhed for Kvinder i Lighed med Mænd.

Det er Kvindevalgretsforeningen (Formand Fru Louise Nørlund), hvis Formaal det er at arbejde for Kvinders Stemmeret, der har udsendt Opfordring til Kvinder i alle Landets Kredse om at paatage sig dette Hverv paa Valgdagen.

Bestyrelsen gør i sin Skrivelse opmærkmærksom paa, at *Kvinder* i Følge Valgloven *ikke* kan udelukkes fra at interpellere. Man erindre, at der ved forrige Valg paa Grund af Misforstaaelse fra Valgbestyrelsens Side blev nægtet Kvinder at interpellere.

Vi vil bede vore Læsere tage denne